

הפסוף של כלם ותסביסום של כלם - (דברים כח) והשיבך ה' מצרים באניות בפרק אשר אמרתי לך לא תסיר עוד לראתה והחתמפרתם שם לאיביך לעבדים ולשלוחות ואין קנה. כאן הבהירות ונחמות ונחמות, שעמיד הקדוש ברוך הוא לעשות לישראל בסוף הימים. והשיבך ה' מצרים באניות - הבהירות לשוב ולעשות נסائم ואותות שעשה הקדוש ברוך הוא במצרים ביום הראשוונם, כמו שנאמר (micah 7 ט) כי מאי צאחך מארץ

מצרים ארanno נפלאות. באניות - כאן הוא, כמו שאמרתי, שאתה דורש בעניות, שתכלת הפרוטה מן הפיס. אבל עתידים כל בני העולם לבא על ישראל על ספינות הים, ויחשבו להשמיד אותם מן העולם, וכך יטבעו בתוך הים, כמו שעשה

בימים הראשוניים. שם היא שמחה גודלה. כתוב כאן באניות, וכותב שם (ישעה מא) באניות רנטם. מה להלן רנה -

אף כאן רנה.
בפרק אשר אמרתי לך. מיום שגברא העולם לא גלה הקדוש ברוך הוא את גבורתו להראותה בעולם ושתע רצון, אלא באותה דרך. כי באשר ראייתם את מצרים באוטו דרך, ובאותו גון יעשה לך.

שנרי לאחר מכל שאר האזכורים יתגנסו על ישראל, ויחשבו ישראל, שボמן ההיא אבדו, והם מכוריהם ליריביהם. זהו שבחותם (דברים כח) והחתמפרתם שם. לא כתוב ונמפרתם, אלא והחתמפרתם, בלביבכם מהשבו שאתם מכוריהם, ואין זה כן, שהרי כתוב ואין קנה, ואין מי שיכول לשלט עליהם.

ובכל דא, לסוף יומיא. ותלייה כולה בתויובתא.

סופה דכילהון וסיומא דיליהון, והשיבך ה' מצרים באניות בפרק אשר אמרתי לך לא תסיף עוד לראתה והחתמפרתם שם לאיביך לעבדים ולשלוחות ואין קנה. הכא הבהירות ונחמות, הזמין קידשא בריך הוא למעד לישראל בסוף יומיא. והשיבך ה' מצרים באניות, אבהירות לאtabא ולמייעבד נסין ואתין דעבד קידשא בריך הוא במצרים, ביוםין קדרמן. כמה דעת אמר (micah 7 ט) כי מי

צאחך מארץ מצרים ארanno נפלאות.

באניות, הכא איהו, כמה דאמרת, דעת דריש בעניות, שתכלת פרויטה מן הפיס. אבל, זמיגין כל בני עולם למתי עלייהו דישראל על ספרין דימא, ויחשבין לשיצאה לוון מן עולם, וכללו טבייעין גו ימא, כמה דעבד ביוםין קדרמן.

ותמן איהו חודה סגיהה. כתיב הכא באניות, וכתיב הטעם (ישעה מג י) באניות רנטם. מה להלן רנה אף כאן רנה.

בפרק אשר אמרתי לך. מן יומא דאתברי עולם, לא גלי גבורתיה קידשא בריך הוא לאתחזהה בעולם, ושותה דרעותא, אלא בההוא דרך. כי באשר ראייתם את מצרים, באותו דרכ, ובההוא גוונא יעביד לך. דהא לבתר מכל שאר סטרין יתפנשין עלייהו דישראל, ויחשבין ישראל, דזמנא דא יתאבדין, ואיןין זביגין לבעל דבביהון, הדא הוא דכתיב, והחתמפרתם שם, ונמפרתם לא כתיב, אלא והחתמפרתם, בלביבכם מהשבון דעתון זביגין, ולאו הבי, הכא ואין קונה כתיב, וליית מאן דיקיל לשפטה עלייהו.

ובכל דא, לסוף יומיא. ותלייה כולה בתויובתא. וכל זה לסוף הימים, והכל פליי בתשובה, והכל נסתר, פפתחותם שם כתם לעמן תשפיכלו את כל

אשר מעתון. מי שיש לו לב,
יסתכל וידע לשוב לרבותו.
אמר לו רבי שמעון, באיזה מקום
התגלטה גאלת ישואל בקהלות
הלו? אמר, השוחה וዲק, מקום

רע מצלם, שם זה ישנו.
השוחה ודייך, ומצא שכתוב שם
^{טו} והיו חיך תלאים לך מגדר
ופחדת לילה יום ולא תאמין
בחייך. ואף על גב שהחברים
יודעים הזמן, אומם מים תלויים
לפנינו ומספקים, וזה עקר,
והדברים יציבים.

בתב פתק לעת ערבית, ושם אותו
בפי היונה, והלכה אל רבינו יוסי,
שהיה במקומו ועיניו מצפות.
כיוון שראה אותה, אמר: יונה,
כמה אתה נאמנה מפל עוף
השמי. קרא עלייה, בראשית ח)
ותבא אליו היונה לעת ערבית והנה
עליה זית טרף בפה.

גטל הפטק, ונכנס לחברים
ותראה להם, ומספר להם הפעשה.
תמהה. בכה רבינו יהודה ואמר:
וי! אף על גב שאיננו יודעים
עליו - (קהלתי) מקום שיפול העץ
שם יהוא. המקום שם בר
יוחאי, החברים עמו, ומתעוררים
ממנו ולומדים ממנה.

אשר נפשו של בר יוחאי,
שהקדוש ברוך הוא עוזה עמו
נסים, והוא גוזר - והקדוש ברוך
הוא מרים, ועתיד להיות ראש
לצדיקים שיטושים בוגן עזן.
ויקבל פניו שכינה, ויראה את
הקדוש ברוך הוא, וישתעשע עם
 הצדיקים, ויאמר להם: באו
נשתחווה ונכרעה נברכה לפניה
עשרה.

בי נצטו אנשים - אלו מיכאל
וסמאל. (שםותה) ונגפו אשה קרה
ובאו נשתחווה ונכרעה נברכה לפניה
עשרה.

וכולה סתיים. במא דכתיב, למען פשכilio את
כל אשר תעשות. מאן דאית ליה לבא, יסתכל
VIDU לאתבא למאיריה.

אמר ליה ר' שמעון, באן אחר אתגלייא
פורקנא דישראל בהני קללות. אמר,
אשכח ודייך, דוכתא ביישא מבלחו, פמן הוין.
אשכח ודייך ואשכח, דכתיב, והיו חיך
תלאים לך מגדר ופחדת לילה ויומם
ולא תאמין בחיך. ואף על גב דידי עלייה
זמן, איןין חיים, תלוין קפן וספיקון. ועיירא
אייה ויצבן מלין.

בתב פתקא לעידן רמשא, ושוויה בפום
שפנינה, ואזלת לגביה דרבי יוסי,
ההוה בדוכתיה, ועינוי מהבאו. כיוון דחמא
לה, אמר, שפנינה. פמא את מהימנא מפל
עופא דשמייא, קרא עלייה, (בראשית ח יא) ותבא
אליו היונה לעת ערבית והנה עליה זית טרף
בפה.

גטל פתקא, ועאל לגבי חביביא, ואחמי לוז.
וSSHAI לוז עובדא, תונו. בכה רבינו יהודה
ואמר, ווי, אף על גב דלא ידען ליה, (קהלת
^{יא} ג) מקום שיפול העץ שם יהוא. אמר דבר
יוחאי פפן, חביביא בחדיה, ומתרין מגיה
וואולפין מגיה.

ובאה נפשיה דבר יוחאי, דקודשא בריך הוא
עביד עמיה נסין, וайהו גזיר, וקידשא
בריך הוא מקיים. ועתיד למחרי רישא
לצדיקיא, דיתבי בגנטא דעתן. ויקבל אפי
שבינתא, ויחמי לקודשא בריך הוא,
וישתעשע עם צדיקיא, וויאם לדו, (הלים צה ו)
באו נשתחווה ונכרעה נברכה לפניה ה' עשרה.
בי נצטו אנשים (דברים כה יא), אלין מיכא"ל וסמא"ל.

- זו כניסה ישראלי. ויצאו ילדייה
- בಗלות. ענוש יענש - זה סמאלי.
כאשר ישית עליו בעל האשה -
זה הקדוש ברוך הוא.

יוסף, משלו נתנו לו. הפה שלא
נשך לערבה - (בראשית טט) ועל פיך
ישק כל עמי. וסוד הדבר, ממנה
נוזן כל העולים, וממנה פורחות
הנשימות לפל.

הצואר שלא הרפין לעבריה -
וישם רבד הזקע על צווארו. וסוד
הדבר, שיש דרגות שחן למעלה
מןפה, וככלם משפיעים לו שפע
טוב מהעתיק הקדושים.

ויזה סוד של נ"ב, שהוא ארבע
עשרה של כל אחת ואחת מאותן.
שבע דרגות, כלול מרחמים ודרין.
זהו סוד שאמרו בעלי המשנה,
ספה שהוא גבורה לפרטיה
מעשרים אמה - פסולה. משום
שביל אחד ואחד בולול מרחמים
ודрин, ואמ היא למטה מעשרה -
פסולה, משום שאינה בולול
מרחים ודרין.

הגעפ שלא הרפין לעבריה - (שם)
וילבש אותו בגדרי שש. הינו סוד
שלו"ו של השם הקדוש. הרגלים
שלא הילכו לדבר עבריה - וירפב
אתו במרקבה המשנה. משום
שיש קרכבה עלונה ומרקבה
מחטונה, ו يوسف זכה לשתיין,
משום ששמר על הבירית הקדושים.
שבת, ש' בת. בזמן שיתחברו
שלשת האבות עם המלכות,
שהיא ב"ת, תקרה שבת.

ויטע אשל בבא רשות שבע (שם כא לג), הקיוץ שקצת
שקצת אדם הראשון, הנקנו אברחים, והיא בבא
אברחים, והוא בא רשות שבע, צבאי
המלכות. זה אש"ל, צבאי
מדות, שהם חגת "אדם" שחר
לבן, המשיך לה מהם, בסוד
(בראשית כט) שלשה עררי צאן
רביצים עליה.

בנסת ישראל ויצאו ילדייה בגלות. ענוש יענש,
דא סמא"ל. כאמור ישית עליו בעל האשה -
דא קודשא בריך הוא.

יוסף, מדיליה יחבו ליה. פומא דלא נשק
לעverbah, (בראשית מא מ) ועל פיך ישק כל
עמי. ורזא דמלה, מגיה אתון כל עלמא, ומגיה
פרחין נשמתין לכזלא.

הצואר שלא הרפין לעבריה, (שם מא מט) ויחסם
רבד הזקע על צווארו. ורזא דמלה,
ישית דראין דאיון לעילא מגיה, וכוילחו נגידין
ליה נגידו טבא מעתקא קדישא.

ויזה הוא רזא דזה"ב דאיו ארביבר דכל חדא
וחדא, מאינון שבעה דראין, כלילא
מרחמי ודינא. וזה הוא רזא, דאמרו מאירי
מתניתין, סופה שהיא גבורה למללה מעשרים
אמה פסולה. בגין הכל חדא וחדא, כלילא
מרחמי ודינא, ואם היא לתפה מעשרה
פסולה, בגין (דף עד ע"א) דלאו איה כלילא
מרחמי ודינא.

הגעפ שלא הרפין לעבריה, (שם שם) וילבש אותו
בגדyi שש. הינו רזא דו"ו דשמא
קדישא. הרגלים שלא הילכו לדבר עבריה, (שם
פסוק מא) ויריבב אותו במרקבה המשנה. בגין דאית
רתיכא עילאה, ורתיכא תפאה, ויסוף זכי
לתרוייהו, בגין דנטר ברית קיימת קדישא.
שבת, ש' בת. בזמן שיתחברו שלשה אבות
עם המלכות, שהיא ב"ת, תקרה שבת.

ויטע אשל בבא רשות שבע (שם כא לג), הקיוץ שקצת
אדם הראשון, הנקנו אברחים, והיא בבא
שבע, שהיא המלכות. ד"א אש"ל, גווני
מדות, שהם חגת "אדם" שחר
המשיך לה מהם, בסוד (שם כת ב) שלשה ערדי
צאן רוביצים עליה.

יעקב שפטש בבית שם ועבר ארבע עשרה שנה, לתקון יובל ישמטה, שהם לאה ורחל. בא וראה, בשעה שהוציאו הקדוש ברוך הוא את ישראל מארץ מצרים, הוציאם בסוד השם של ארבעים ושטים אותן, כמו שקרה בו שמים הארץ.

ומשום זה, פשיטאו ישראל מארץ מצרים, נסעו שניים עשר מפעות עד שהגיעו להר סיני. זהו שפטוב ביום זה בא או מדבר סיני. וראה הקדוש ברוך הוא, שלשים מפעות אחרים, שייהיו הולכים אותם בשלשה ימים. זהו שפטוב (במדבר י) ויסעו מהר הה' דרך שלוש ימים. עשרה מפעות בכל יום.

ומשום שחתאו, גרמו שייהיו נסעים אותם בשלשה עשר הריאשונים, וממשום זה לא נכנסו לאן, עד שגששו שלשים מפעות אחרים, והשתלט סוד השם של ארבעים ושטים אחרות, כמו שפטעה בראשית.

ומפרי העז אשר בתוך הגן (בראשית) - זה מוקם שרותות בני האדם גנותות, וזה המוקם שנקרוא אוצר הנשמות. והוא אל הקדוש ברוך הוא, ואמר להם: אל תשתדרלו לזרעת איך הרוחות נפרדות מהזוויג הנכבד שלו.

ועל זה שנינן, (יוקרא יב) אלה כי מזיע עילדה זכר ונקבה כפי דרכי העולם, שאין מתחברים כמו שיצאו מלמעלה זוגות זוגות.

משום שאדם הראשון וזوجתו חטא על פניו הקדוש ברוך הוא, ועל כן נפרדים כשיוציאים נפקין מלעילא. עד דיהא

יעקב שמש בבית שם ועבר, ארבעה עשר שנה. לתקון יובל ישמטה, שהם לאה ורחל.

הא חזי, בשעתה דאפיק קודשא בריך הוא לישראל מארעא למצרים, אפיק לוון ברזא דשמא דמ"ב אהון, בגונא דברא ביה שמא וארעא.

ובגין דא, כד נפקו ישראל מארעא למצרים, נטלו תריסר מטלין, עד דמטו לטורא דסיני. הדא הוא דכתיב, (שמות יט א) ביום זה בא או מדבר סיני. ובעה קידשא בריך הוא, דתלתי מטלין אוחרני, דלהו איזליין יתהון בתלתא יומין. הדא הוא דכתיב, (במדבר לא) ויסעו מהר הה' דרך שלוש ימים. עשרה מטלין בכל יומא.

ובגין דחכו, גרמו דלהו נטלין יתהון בתלייסר קידמאין. ובגין דא לא עלי לארעא, עד דנטלו תלתין מטלין אוחרני, ואשתלים רזא דשמא דמ"ב אהון, בגונא דעוזרא דבראיית.

ומפרי העז אשר בתוך הגן (בראשית ג), הדא הוא אחר דרוחיהון דבני נשא גניזין. וזה הוא אמר דאייר אוצר הפשמות. והוא גביה קודשא בריך הוא, ואמר לוון, לא תשתדרלו למגעה, איך רוחיהון מתרישין מזועגא דיקרא דילי.

ועל הדא פגינן (יוקרא יב) אלה כי מזיע עילדה זכר בתיב, ולא כליל דכר ונוקבא כפום אורחות דעלמא, דלא מתחבראו כמה נפקו מלעילא זוגות זוגות.

בגין,adam קידמאתה וזונגה דיליה, חבו קמיה קודשא בריך הוא. ועל דא, מתרישין כר נפקין מלעילא